

DŮM NA SKÁLE

Před několika dny – 24. června – uplynul rok od ničivého tornáda, které zpusťošilo vesnice nedaleko od nás. Od té doby asi většina lidí sleduje každou přicházející bouřku s daleko většími obavami než dřív.

Je až zarážející, že právě na loňský 24. červen připadlo známé mešní evangelium. Bylo to Ježíšovo podobenství o moudrém muži, který postavil svůj dům na skále. Spadl déšť, přihnal se vichřice, přivalila se povodeň a obořila se na ten dům. Nepadl, protože měl základy na skále.

Dobře víme, že Ježíš zde mluví o domu našeho života. U těch fyzických příbytků nám ani víra nezaručí, že je nic nepoškodí. Dům našeho srdce ale buď stojí na vratkých základech, které toho moc nevydrží, nebo na pevném podloží, jež odolá i ve zlých dobách.

V poslední době na nás dotírá mnoho zneklidňujících zpráv. Pandemie, válka na Ukrajině, ekonomická nejistota a s ní spojené obavy z budoucnosti... Seznam by mohl být daleko delší. Pro nás, věřící, to může být i určité znamení času. Výzva k tomu, abychom nestavěli svůj život jen na vratkém lidském optimismu, ale na něčem daleko stálejším.

Ježíš říká, že svůj dům staví na skále ten, který jeho slovo slyší a podle něj jedná. Tedy – bere ho vážně. Uvádí ho do svého života. Nechává se vést Dobrým pastýřem nejen na prosluněných pastvinách, ale i skrze temná údolí.

Jedním z nejčastějších Pánových slov je výzva „neboj se“. Neměj strach. Já jsem s tebou. Neopustím tě až do

skonání tohoto času. Opřeme se s důvěrou o tato i o další Ježíšova slova. On nám nelže ani nás neklame. Dokázal to tím, že za nás vydal svůj život.

Je na nás, k čemu nás současná nejistá doba povede. Zda k neustálému stěžování, nadávání, ke strachu a nejistotě, nebo ke snaze dát větší prostor Ježíši a jeho slovu. Věřím, že toužíme po tom druhém. Pokud se budeme opírat o něj jako o pevnou skálu, povede nás to k většímu pokoji. A budeme potom moci být oporou i těm, kteří se s Kristem jako s Pánem svého života dosud neseťkali.

o. Petr

DNE 28. ČERVNA
OSLAVIL NÁŠ

**O. PETR
25 LET KNĚŽSTVÍ.**

BLAHOPŘEJEME MU,
VYPROŠUJEME ZDRAVÍ
A VŠE POTŘEBNÉ
A DĚKUJEME
ZA JEHO VĚRNOU SLUŽBU.

REDAKČNÍ
RADA

Vinařův orloj

František Fanyn Krša

Červenec

I na ně došlo! Na slunci
voda je zbaví pavučin
a čisté sudy zavoní
pradávnou vůní vzácných vín.

Časem i nám je potřeba
vylít ten starý kvas i kal,
obnovit dávné touhy a sny,
které nám Bůh do srdcí dal.

VŠEM PŘEJEME POŽEHNANÝ ČAS
PRÁZDNIN A DOVOLENÝCH.

REDAKČNÍ RADA

PROŽILI JSME

Diecézní setkání mládeže

Letos se uskutečnilo na brněnském Petrově, v katedrále sv. Petra a Pavla, a to 9.4. 2022. Toto setkání se koná pravidelně od roku 1990 v sobotu před Květnou nedělí. Téma pro tento rok bylo: „Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.“ (Lk 1,38)

Setkání je zaměřeno na aktuální témata, která mladé lidi zajímají, jako jsou otázky víry, hledání místa ve společnosti, manželství, partnerství, komunikace, psychologie, angažovanost mladých lidí v politice atd... Program se odehrával nejenom v katedrále sv. Petra a Pavla, ale i v dalších brněnských kostelech a sálech.

Setkání zahajoval jako obvykle nyní již bývalý brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Hosty

setkání bývají pravidelně představitelé církve, veřejného i politického života, dále odborníci z vybraných oblastí i laici. Letos například mladých lidí v politice atd... Program se odehrával nejenom v katedrále sv. Petra a Pavla, ale i v dalších brněnských kostelech a sálech. Setkání zahajoval jako obvykle nyní již bývalý brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Hosty

Pavla Konzubla nebo přednáška o osobní modlitbě. Odpoledne pokračovalo společným kulturně-duchovním programem a celé setkání bylo zakončeno mší svatou. Letos byly v katedrále vystaveny i ostatky „Božího aťáka“ - blahoslaveného Carla Acutise spolu s jeho skvěle zpracovaným životopisem.

B. Tlachová

Břmování

Břmovanci přijali 4. června pečeť Ducha svatého a tím vstoupili do „křesťanské dospělosti“. Letos otec Petr připravoval 39 břmovanců a tuto svátost udělil biskup Pavel Konzbul.“

Rozhovory se třemi zástupci si můžete přečíst v rubrice Pro mládež.

Přejeme břmovancům, ať Duch svatý hojně působí v jejich životě!

redakční rada

Západní Čechy místa Bohem dotknutá

Jsou místa, kam člověk tak často nejezdí, ani tam nemá důvod cestovat. Západní Čechy jsou spjaty z lázeňstvím, výrobou bižuterie, porcelánu a skla. Jsou zde také místa, která patří k hluboké křes-

ťanské tradici. Když jsme se vydali na poutní zájezd, tak jsme se těšili, protože jsme se setkali se s dobrými známými a přáteli. Vše bylo dobře připraveno a naplánováno.

Prvním místem, kde jsme začínali naše putování, byl hrad Karlštejn. Po zaparkování autobusu jsme se vydali ke hradu, který se tyčil na kopci před námi. Byla zamračená obloha a sem tam

spadla kapka deště. Když jsme vešli do hradu a čekali na prohlídku, dalo se do deště a krásně zahradnický pršelo. Protože byl omezen počet ve skupině návštěvníků, byl náš autobus rozdělen na tři skupinky, které postupně procházely s průvodcem návštěvní trasou. Byli jsme na trase, která směřovala do kaple sv. Kříže. Už vstoupení do hradu byl zážitek, po schodech, po můstcích mezi jednotlivými budovami hradu. Prvním zastavením byl kostel Panny Marie Nanebevzaté, který je ve středí části hradu. Zaujala nás gotická výzdoba s malbami na stěnách, gotická madona na oltáři a kaple sv. Kateřiny Alexandrijské, kde se modlil, rozjímal sám císař Karel IV. Nahlédli jsme do pracovny Josefa Mokera, který za sloužil o obnovu a záchranu hradu v 19. století.

To, co nás čekalo dál, byla kaple sv. Kříže, která byla vybudována jako trezor pro říšské a české korunovační klenoty. Když jsme vystupovali po schodech, tak jsme obdivovali krásné nástěnné malby, které nás připravovaly na vstup do "nebeského Jeruzaléma". Kaple je místem, kde se propojuje svět pozemský se světem nebeským. Zlacená klenba s hvězdami, se sluncem i měsícem nás

uváděla k tichosti a krásě Boha. Deskové obrazy světců od mistra Teodorika nám připomínaly cestu svatosti, která otevírá nebe. Všichni jsme cítili, že jsme blízko tomu, který vládne zemi i nebi.

Druhou zastávkou bylo město Plzeň. Překvapila nás její velikost a jako zvednutý prst k nebi se tyčila věž katedrály sv. Bartoloměje. Když jsme do ní vstoupili, uchvátila nás její velikost a také neuvěřitelná kráska, která byla pod-

tržena nedávno dokončenou rekonstrukcí. Všude kolem nás dýchala čistota a vznešenost stavby i jejího vnitřního vybavení. Zde jsme prožili vrchol prvního dne pouti - slavili jsme mši svatou, kdy jsme prožívali velikost Boží lásky a milosrdenství. Jako diadém zářila z hlavního oltáře milostná socha Panny Marie plzeňské.

Po prohlídce a soukromé modlitbě v katedrále naše cesta vedla do meditační zahrady p. Hrušky, který se

Meditační zahrada

obrátil ve vězení, kde zažil hlubokou víru a lásku kněží a věřících laiků. Po propuštění z vězení se rozhodl, že vybuduje meditační zahradu s křížovou cestou jako památník těchto nespravedlivě odsouzených trpících lidí. V kapli, kde je přítomen živý Pán v Eucharistii, nám byl promítnut film o vzniku zahrady a o životě p. Hrušky. Zahradu jsme si pozorně prohlédli a mohli jsme vnímat krásu, hloubku a nadčasovost jejího poselství. Cílem prvního dne byly Mariánské Lázně a hotel Ferdinand, kde na nás čekala večere a pékné ubytování.

Druhý den jsme se vydali na prohlídku města. Procházeli jsme krásnými parky, ob-

divovali jsme zeleň, až jsme přišli ke zpívající kolonádě. V celou hodinu jsme obdivovali hudbu a také podle not stříkající vodu, která tryskala z nejrůznějších otvorů a zařízení, bylo to překrásné. Po několika stovkách metrů

Mše svatá s biskupem F. Radkovským

jsme přišli ke kostelu. Osmiboká stavba nás vtahovala do tajemství vykoupení a vzkříšení. Výzdoba chrámu nás uváděla do krásy a věrnosti Boha k lidem a lidí k Bohu. V tomto prostorném kostele jsme slavili mši svatou.

Přejeli jsme dále do Chebu, kde jsme navštívili zdejší veliký kostel. Na náměstí jsme mohli obdivovat špalíček, který v minulosti vybudovali kupci ke svým obchodům, dnes je součástí historického jádra města. Prohlédli jsme si zrušený františkánský klášter a také jeho zahradu, kde nás doslova šokovalo, že za presbytářem kostela stála socha Lenina, Julia Fučíka a strážce hranic se psem. Druhý den jsme zakončili návštěvou Františkových Lázní, v překrásném podvečeru jsme procházeli po kolonádě a mohli se kochat

krásou přírody i kostela a lázeňských domů.

V pátek po snídani jsme odjeli do Bečova, kde jsme navštívili expozici, ve které je uchováván relikviář sv. Maura. V nové expozici jsme byli seznámeni s historií relikviáře, jeho nalezení v podlaze zámecké kaple. Vrcholným zážitkem bylo stát před relikviářem a modlit se, protože k tomu byl určen. Bylo nám jasné, že máme před očima druhou nezácnější památku naší země po korunovačních klenotech.

Po příjezdu do Karlových Varů jsme hned zamířili ke kostelu sv. Marie Magdaleny, kde nás už očekával biskup František Radkovský, který pro nás celebrou mši svatou. Kolem nás byly lázeňské domy, kolonády a hotely, vše bylo připraveno na letní sezónu.

Dalším cílem byl Jáchymov, město, v jehož okolí se těžil uran, který dobývali političtí vězni. Kolem města bylo koncem padesátých let do poloviny 60. let třináct pracovních táborů, kde vězňové pracovali v krutých podmínkách v dolech. Tábory prošlo 70 tisíc politických vězňů. Ti vytěžili 7 a půl tisíce tun čistého uranu, který zadarmo získalo Rusko. Celá třetina vězňů na ozáření, kruté podmínky a nejrůznější úrazy

Klášter v Teplé

foto k článku L. Herka

zemřela. Vše měl na svědomí komunistický režim. Byla to pro nás všechny výzva, jak se máme chovat ve svobodě a být za ni vděční Bohu.

Sobota, poslední den pouťi, nás zavedla do kláštera Teplá, kde jsme obdivovali velikost kláštera, baziliku, knihovnu s vybavením a exponáty. Slavili jsme mši svatou a uctili jsme ostatky bl. Hroznaty, zakladatele kláštera. Po úzkých silničkách jsme jeli do Nového Dvora k Trapistům. Asi po hodině cesty jsme uviděli klášter, kde žije svůj řeholní život třicet mnichů. Když jsme vystoupili z autobusu u domu pro hosty, dýchlá na nás silná atmosféra víry a modlitby. Nakoupili jsme produkty a památky pro naše doma. Nahlédli jsme do kostela, kde právě probíhaly hodinky modlitby církve během

provázené krásným zpěvem mnichů. Rozloučili jsme se a vydali jsme se na cestu domů. I když byla cesta dlouhá, tak rychle ubíhala a kolem sedmé hodiny večerní jsme přijeli k faře v Bojanovicích.

Závěrem musím říci, že jsme prožívali opravdu přátelské společenství mezi sebou navzájem, slavili jsme bohoslužby, společně se modlili, vyprávěli své zážitky. Často jsme nahlíželi, jak Bůh vedl předchozí generace, které vytvořily tolik krásných míst, kostelů, lázeňských domů i přírodních scenérií. Přijeli jsme obdarováni a posíleni.

Přeji všem vědomí, že nejsme v životě nikdy sami a že nás Pán provází a posiluje. Děkujeme a těšíme se na další putování.

*o. Miloslav Čamek,
farář v Čejkovicích*

Noc kostelů

Po čtyřech letech se naše farnost 10. června opět zapojila do akce „Noc kostelů“. Motem této letošní noci byl citát „*Za dne at' Hospodin dává svou milost, celou noc mu budu zpívat a chválit ho.*“ (srov. Ž 42,9)

Tato akce umožňuje podívat se do míst, která jsou běžně přístupná jen při konání bohoslužeb nebo ani široké veřejnosti neslouží, jako například věže či sakristie. Zváni jsou všichni, kteří jsou zvědaví a touží nahlédnout do zákulisí kostela nebo se zajímají o život jednotlivých farností. Co jsme mohli tento večer prožít u nás?

Na zahájení byla mše svatá, kde o. Petr při kázání pobídl k tomu, aby v tom, co budeme prožívat, byla i touha slyšet „tichý Boží hlas“.

Po mši byl nachystán program pro děti i pro dospělé. Děti mohly odzkoušet lezeckou stěnu, v klubovně si nazdobit perničky a ve farní stodole pro ně byly nachystány drobné soutěže i s malou odměnou. Dospělí si mohli povykládat u farního vína.

Všichni mohli prozkoumat tajemství, která se skrývají v sakristii, kde byla vystavena mešní roucha a ornáty a věci používané při mši. Také byla

možnost vystoupit na věž a podívat se z ní do okolí nebo si prohlédnout zvony. Mohli jsme si vytáhnout lístek s Božím slovem, které nás může provázet v dalších dnech našeho života.

V tichu oratoře jsme mohli porozjímat před obrazem „Ježíš na klíně své matky“, který zobrazuje snímání Je-

žišova mrtvého těla z kříže. Autorem obrazu je vlámský malíř Petr Paul Rubens.

Na farní zahradě jsme zhlédli divadlo Víti Marčička mladšího s pohádkou Pinocchio. Herci zaujali svou spontánností a do hry zapojili jak děti, tak i dospělé.

Na závěr večera jsme si mohli poslechnout koncert

scholy „Juvenes“ – přeloženo z latiny „mladí“. Scholu založila Michaela Esterková v březnu 2020. Mimo jiné tím chtěla nabídnout pokračování v hudební branži šikovným mladým lidem po skončení docházky v místní ZUŠ.

Jejich hostem byl operní zpěvák Aleš Janiga (někteří ho znají z cest do Medjugorje). V současné době působí jako pedagog klasického zpěvu na konzervatoři v Nitře a na konzervatoři v Brně. Zaspíval sólově dvě skladby od Antonína Dvořáka a pak se scholou píseň „Už z hor zní zvon“.

Součástí koncertu byla i tři malá svědectví o tom,

jak někteří členové scholy prožívají svou víru a jak je pro ně důležitá. Program byl zakončen požehnáním v kostele.

Z reakcí lidí bylo poznat, že se celý večer líbil. Všem, kdo tuto akci připravovali, patří velké poděkování.

B. Bílíková

První svaté přijímání

V neděli 12. června přijalo 25 dětí poprvé Ježíše v Eucharistii. Jsou to títo třetíáci a třetíčky:

Blažek Adam, Bohůnová Sofie, Doležal Jindřich, Flajžiková Veronika, Halabrin Petr, Kafka Adam, Kaňa Kryštof, Kučerová Izabela, Ličeník Filip, Olejníková Klára, Štohandlová Adina, Vlašicová Natálie (3. A)

Baláš Matěj, Dvořáková Rozálie, Janouško-

vá Hana, Kučerová Veronika, Lekavá Eva, Makudera Tomáš, Mrkva Ondřej, Obrtlík David, Obrtlík Jakub, Polínek Tomáš, Skočík Michal, Šebesta Vilém, Vančíková Ludmila (3.B)

Přejeme dětem, aby pro ně byla Eucharistie stále tak důležitá a aby jejich přátelství s Ježíšem bylo pevné a radovaly se z něho celý život.

redakční rada

Co mi dal kurz Obnovy v Duchu svatém?

V letošním roce se konala v naší farnosti znovu ChO. Zúčastnil se jí velký počet farníků, proto se k obnově v tomto vydání Cesty ještě vracíme.

Kurz Obnovy v Duchu svatém – osobní zkušenost

V životě každého z nás jsou věci, o kterých si myslíme, že se nás nebudou nikdy týkat. U mě mezi ně patřilo také: "nikdy nebudu zveřejňovat své osobní svědectví". Skoro mě překvapilo, jak ochotně jsem změnil názor, když mi o. Petr zavolal a během hovoru padla také nabídka na sdílení svědectví. Důvodem nebyly silné přesvědčovací schopnosti našeho duchovního správce, nýbrž má vděčnost za to, co mi kurz Obnovy v Duchu svatém přinesl. Cítil jsem, že osobní svědectví je jeden ze způsobů, jak to alespoň trochu vrátit. Následující svědectví zaznělo v rámci přípravného setkání letošního kurzu a následně jsem byl požádán také o to, abych jej sepsal do článku. Podělím se s vámi o tři zkušenosti s kurzem, které by mohly být pro někoho z vás třeba užitečné.

1. Proč jsem se přihlásil

V roce, kdy se konal kurz, jsem sdílel kancelář s jedním velmi chytrým a silně protikřesťanským zaměřeným kolegou. V našich diskusích jsme se k tématu křesťanství a víry dostali několikrát. Díky tomu jsem si uvědomil, že sice znám argumenty a dovedu si obhájit své názory, ale jako by to bylo jen brnění, které uvnitř neskrývá opravdový plamen vycházející ze vztahu s živým Bohem.

Do kurzu obnovy jsem se přihlásil s cílem to změnit. Chtěl jsem prohloubit svůj vztah s Pánem, abych dokázal mluvit více o svých zkušenostech než o naučených faktech.

2. Jak jsem ho prožil

Věřil jsem, že to hlavní bude v rámci kurzu konat Bůh. Sám za sebe jsem však chtěl udělat vše, co budu moci, abych jej prožil naplno. Zúčastnil jsem se proto všech setkání, věnoval jsem čas rozjímáním, vedl si duchovní deník a na důležité části kurzu jsem se poctivě připravil. Nebylo to vždy perfektní, ale rozhodně jsem o to usiloval. Tohle nepíšu proto, abych dával sám sebe za vzor. Jsem však přesvědčený, že když už se někdo rozhodne věnovat kurzu čas, tak stojí za to dělat to co nejlépe.

3. Co mi dal

Během kurzu jsem začal toužit po jednom velmi konkrétním daru, který by pro mě byl povzbuzením a zároveň určitým potvrzením. Jednalo se o dar modlitby v jazycích a tento dar jsem skutečně krátce po modlitbě za vyliší Ducha svatého obdržel. Byl to pro mě velmi silný impuls a od té doby z něj pravidelně čerpám. Při zpětném pohledu jsem u sebe zaznamenal také tři další proměny. Nejprve, proměnil se můj přístup k mým hříchům. Neznamená to, že už nehřeším. Změnilo se

však to, že mi to nyní skutečně vnitřně vadí a jsem mnohem víc odhodlaný bojovat. Druhá proměna se týká životních hodnot. Změnil jsem pohled na to, co je v životě důležité, a co naopak ne. Nejde o filozofický pohled. Tato proměna se velmi konkrétně promítá do toho, čemu věnuji svůj čas a co jsem naopak ze svého života odstranil, protože to přestalo dávat smysl. Konečně jsem se stal více odvážným v rámci evangelizace. Víru jsem nikdy nezapíral, ale nyní se k ní hlásím mnohem aktivněji a mluvím o ní pokaždé, když je to v dané situaci vhodné. Zatím to přináší dobré ovoce.

Moudrá investice

Náš čas na tomto světě je omezený, je proto moudré volit, čemu jej budeme věnovat. Pro každého křesťana je dobrou a smysplupnou investicí úsilí o prohlubování vztahu s Bohem. Kurz Obnovy v Duchu svatém v tom může hodně pomoci. Zapojit se může každý, bez ohledu na vzdělání, předchozí zkušenosti či „zásluhy“ ve farnosti. Já vím, že své účasti nikdy litovat nebudu. Jsem vděčný všem, kteří mi umožnili kurz absolvovat. Zejména pak o. Petrovi, který jej opakovaně vede. Není to samozřejmost, je to dar.

farník

Napiš tedy, co jsi viděl - to co jest,... (Zjevení 1,19)

Tak přesně na tomto místě jsem otevřela Bibli jeden sobotní podvečer. A dala jsem Pánu slib, že to udělám. Napiši o tom, co jsem viděla a hlavně zažila v jedné farnosti. Díky tomuto slibu vznikl článek. Správně tušíte, že povídání bude o vaší „bojanovské“ farnosti. O farnosti, kde Boží láska a přijetí je cítit na každém kroku. A není to jen místní pohostinností a folklórem.

Když jsem začala jezdit „tady k vám“, bylo mi něco přes 15 let. Víra a chození do kostela byla pro mě jedna velká neznámá. Ale jako poslušné děvče jsem se svou kamarádkou, za kterou jsem jezdila, navštěvovala místní kostel. Pamatuji si, jak to bylo pro mě náročné. O vánočních bohoslužbách jsem dokonce musela počítat ozdoby na vánočních stromcích, abych se dočkala závěrečného

požehnání. Při každé návštěvě kamarádky jsem „přežila“ i návštěvu kostela. Vůbec jsem netušila, že mě kamarádka nepřetržitě svěruje Pánu a prosí za mé obrácení. A to, že se zázraky nedějí okamžitě, ale přicházejí třeba i po nepozorovatelných krůčcích a ve správný čas, se potvrdilo i v mém případě. V den její svatby mě totiž pomyslně předala do rukou mému budoucímu manželovi, kterého mi mimo jiné taky „vyprosila“.

Postupně ve mně začalo „něco“ klíčit. Začínala jsem se více zajímat, ptát se. Co by nás mohlo přesahovat? Se snoubencem jsme absolvovali přípravu na manželství a já i přípravu na první svate přijímání. Když se zpětně ohlédnu, bylo to vše spíše takové „rozumové“ rozhodnutí. Názory mé věřící kamarádky a snoubence dávaly smysl a Desatero bylo

pro mě něco jako pravidla slušného chování. Na svou cestu s Bohem jsem ovšem vykročila spíše jako poslušné dítě, které rodiče přivedou na přípravu na první svate přijímání. Snažila jsem se žít „podle pravidel“, chodit do kostela, ke zpovědi. S postupujícím časem se rozrůstala naše rodina, ale mou jedinou starostí bylo, aby děti v kostele nezlobily a abychom byli správná křesťanská rodina.

První prozření přišlo na moji první duchovní obnově maminek v Břežanech. Co že to žiji za víru? Z poslušnosti, z rozumu? Protože je to správné? V Břežanech jsem poprvé prožila adoraci na kolenou a cítila jsem obrovskou lásku, odevzdání, pospolitost a věrnost místních maminek. Přijetí a vřelost společenství jsem prožívala při každé duchovní akci, na kterou jsem vyrazila s místními farníky. Nezáleželo na tom, jestli to byly stejně staré maminky v Břežanech nebo věkově různorodé společenství v Roháčích. Slovy se nedá vyjádřit pocit, když se v mém případě „doplazíte“ na vrchol Baníkov, a parta téměř neznámých lidí vás vezme mezi sebe a pějí Sláva na výsostech Bohu. Tam, uprostřed sluncem zalitých vrcholů hor, tak blízko nebi, jsem si něco uvědomila. Co je na vaší farnosti tak přitažlivé. Propojení úplně obyčejných všedních věcí a okamžiků s živým Bohem. Moje dávná představa, že víra znamená jen něco dělat podle nějakých pravidel, se hroutila. Najednou jsem cítila nutkavou touhu po vztahu ne k něčemu (pravidlům), ale k Někomu.

Po všech duchovních obnovách přišel návrat domů a moje snaha o zprostředkování povznášejícího pocitu mým blízkým. Pořádala jsem ve farnosti akce i aktivity pro děti, ale upřímně jsem asi někdy „moc tlačila na pilu“ a prostor Bohu jsem moc nenechávala.

Následovala doba covidová a s ní 2 roky online výuky tří dětí a miminko k tomu. A ze

slušné holky, která dělá vše, jak se patří, se občas stávala „litá saň“. V tomto období jsem nescetněkrát klečela před křížem a prosila: „Pane, já Tě chci mít ráda, chci se nechat Tebou vést a být ve věcech víry dospělá.“ A došlo mi to. Něco mi chybí. Vždyť se chovám jako ta malá holka, která neudělala ještě krok dál, krok ke křesťanské dospělosti. Duch svatý byl pro mě neuchopitelný a nepochopitelný. Bůh mi poslal do života další výzvu v podobě kurzu Obnovy v Duchu svatém v Bojanovicích. Od ledna se pro mě každý sobotní večer stal nezapomenutelným. Mimo jiné i manžel, který zůstával doma s našimi čtyřmi dětmi, má na co vzpomínat. ☺ Opět jsem byla součástí velkého společenství lidí, kteří měli jedno společné. Chtěli být Bohu blíž a umět „uchopit“ rozměr Ducha svatého. Přednášky otce Petra, svědectví, rozjímání ve skupinkách, přímluvná modlitba a působení Ducha svatého mi postupně otevíralo oči i srdce. Postupně jsem se učila „pouštět“ trojjediného Boha za volant mého života. Díky každodennímu rozjímání nad Písmem jsem opravdu uvěřila, jak jsme Bohu milí a jedineční. Během této obnovy jsem byla mnohokrát obdarována, uzdravena a věřím, že Duch svatý na mně pořád pracuje.

Na své cestě víry jsem, díky Bohu, udělala další krok. Na začátku června jsem přijala pečeť darů Ducha svatého v bojanovském kostele. Po 22 letech jsem stála před svatostánkem a nemusela jsem počítat ozdoby na stromečku, protože to bylo krásné. Duch svatý vanul a já věřím, že povane mým životem dál. A to vše i díky vám.

„Tož děkuju!“ ☺

Hanka

Josefovští farníci II. část

V tomto vydání Cesty se znovu vrátíme do Josefova. Jak a co prožívají v Josefově v další části roku.

K prvnímu svatému přijímání přistupují josefovské děti většinou v Prušánkách, kde chodí do školy a do náboženství.

Májové pobožnosti bývají v Josefově každý den. Modlí se růženec, litanie, zpívají se písně z kancionálu nebo zpěvníku. Pobožnosti vede paní Anežka Petrášová.

Slavnostní průvod Božího Těla bývá v Josefově v neděli odpoledne. Rodiny Horká, Štohandlova, Sasínova a Lekavá připravují oltáře.

Při slavnosti Božského Srdce přicházejí josefovští průvodem do Bojanovic. Krojovaní nesou korouhve a po cestě se všichni modlí a zpívají. V Bojanovicích je přivítají zvony a hudba. V průvodu obcí mají svoje místo za muži. Po skončení odchází zase pěšky do Josefova. V posledních letech někteří jezdí auty.

Josefovskou farnicí je i paní Petra Petrášová, která je členkou Fatimského apoštolátu a podělí se se svými zkušenostmi z tohoto světového hnutí:

„Poprvé jsme do Koclířova, do centra Fatimského apoštolátu v ČR, přijeli na jaře roku 2016. Organizovali jsme cestu do Říma a chtěli jsme se setkat s papežem Františkem. Jakmile jsme vstoupili s celou rodinou a přáteli do koclířovského kostelíčka, ucítila jsem dotek Panny Marie. Její laskavé a láskyplné oči se na mě dívaly a já věděla, že zde nejsem naposledy. Otec Pavel Dokládal vše zařídil a v září roku

2016 jsme jeli do Říma na Národní pouť při příležitosti Roku milosrdenství. Týdenní společný pobyt na Velehradě v Římě, chvíle prožité při modlitbách, mších svatých a návštěvách chrámů nás velmi sblížily. Pravidelně jezdíme slavit první soboty do Koclířova, kde potkáváme přátele, kteří se sem sjíždějí z celé ČR. Každý rok jezdím do Koclířova na týdenní duchovní pobyt, při němž pomáhám, s čím je potřeba. Vracím se znovuzrozená a naplněná radostí, štěstím a pokojem.

Cítíme duchovní sílu, která k nám přichází skrze pravidelné modlitby. Zatím se nám daří, máme z toho velkou radost. Spousta se toho podařilo vymodlit za ty roky. Vytoužená miminka jsou mezi námi, někteří nemocní se uzdravili. Ne vždy je Boží vůle tělesné uzdravení, ale duchovní uzdravení, které pomůže nemocnému lépe přijímat svou nemoc.

Ke konci roku 2017 mě oslovila Libuška Tesaříková (vedoucí oblastního centra Fatimského apoštolátu v Hodoníně), zda nechci být zástupce ČM Fatimy pro Josefov a dočasně i pro Dolní Bojanovice. V roce 2020 se stala členkou Ivona Blažková z Dolních Bojanovic. Rádi mezi sebe přijmeme každého zájemce o připojení ke Světovému apoštolátu Fatimy.

Letos v srpnu bude znovu putovat posvěcená socha Panny Marie Fatimské po našich rodinách tak, jak tomu bylo v roce 2018. Tato socha putuje po našem regionu. Společný stálý úmysl modliteb je za posvěcení rodin.

Srdečně vás všechny zvou k návštěvě Koclířova. Školské sestry svatého Františka během svého působení v Koclířově vybudovaly krásné zahrady společně s Lurdskou jeskyňkou, které přímo vybízejí k odpočinku, relaxu duše i těla. Můžete se zde ubytovat nebo jen občerstvit ve zdejší vyhlášené cukrárně.

Přeji vám, abyste zakusili radost z víry a velký pokoj, který poselství Fatimy nabízí. A třeba tak, jako František, Hyacinta a Lucie přijmete do svého života svatý růženec, modlitbu na smír za hříchy, urážky, rouhání, lhostejnosti, kterými je Bůh urážen.“

P. Petrášová

připravila K. Košutková

František Fanyň Krša

Narodil se v Dolních Bojanovicích 6. září 1934. Od mládí psal verše. Debutoval v roce 1963 básní Čarovný cimbál v Almanachu mladých básníků. V roce 1968 mu vydala Křesťanská akademie v Římě básnickou sbírku Domine non sum dignus. V roce 1996 doprovodil verši Vinařův orloj, soubor dřevorezby lidového řezbáře Františka Šarana.

Za minulého režimu neměl možnost vydávat křesťanský orientované básně, a tak své rukopisné sbírky posílal svým přátelům kněžím Mons. Josefu Šindaroví, P. Františku Líznovi a P. Janu Topenčíkovi. Hluboce ho oslovila lidová píseň, a tak některé jeho texty zhudebnil Michael Komosný - nejnámější je Bojanovský kříž - jiné hudební skladatel Miloš Machek. Ve velké úctě k podlužáckému skladateli Metoději Prajkovi otextoval jeho deset nejkrásnějších skladeb.

Je také autorem mnoha národopisných pořadů, včetně těch pro slavnosti v Tvrdoňovicích. Dlouholeté přátelství s básníkem Ludvíkem Kunderou jej přivedlo k psaní divadelních her. Z jeho pera vzešly tyto hry Sámo, aneb podivuhodný příběh franckého kupce, Prokletý král, Vladař a král a poslední Syn člověka – tajemné početí, radostné zrození, hořké umučení a slavné vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Postupně také

vznikly čtyři muzikálové texty (Jeruzalémská romance, Faust a Mefistofeles, Karneval, Vlajkonoši) a dramatické triptychy (Panenka, Metud Kamaf, Miniatury, Slzavá Trilogie, Ozvěny, Okamžiky).

I když kdejaký stařeček a stařenka (nemluvě o mládeži) zcestovali půl Evropy, on nevytáhl paty (až na párkrát) z rodné dědiny, kde žil šedesát let v trvalém a pěkném manželství s ženou Vojtěškou, rozenou Sládkovou. Vychovali spolu tři děti Pavlu - která ve dvanácti letech tragicky zemřela, Marka a Zitu. Dožil se šesti vnuků a dvou pravnuček.

Žil naplněný život. Jeho životní postoje stály na pokoře, víře v Boha a ochotě čelit zlu, na které stačil. V roce 2016 vyšla jeho kniha O čem vím aneb Mizející svět o rodných Dolních Bojanovicích. Odešel k Bohu v neděli 1. května 2022 připraven a s pokorou jemu vlastní. Dokonce si napsal pohřební řeč, z níž citujeme:

„Milí bratři a sestry ve farním společenství, vážení spoluobčané, drazí přátelé, možná o něco dřív, než nyní v pozdním věku, jsem společně s jedním starým knězem dospěl k názoru, že kde promluvil Bůh a hovoří církev, netřeba už lidských slov. Měl jsem vás všechny upřímně rád a jedno vím určitě. Že jsem vědomě nikomu neublížil, jestliže jsem ale někomu ublížil nevědomě, odpusťte mi...“

Pane,
jako v pohádce bylo nebylo,
kdosi kdysi vypočetl cenu lidského
těla.
Jde spočítat poměrně přesně.

Tak tedy:
voda - k vyprání jednoho ubrusu,
železo - tak na sedm hřebíků,
vápno - k vyličení jednoho kamrlíku,
uhlík - kolem šedesáti tužek,
fosfor - jedna krabička zápalek,
zbytek - několik polévkových lžic různých solí.

Celková cena kolem dvou stokorun,
kdoby tři!
A ty, Pane, do tak levné věci vložíš
krásu nesmrtelné duše.
Ale, copak já nezaslechl v chudém
venkovském kostele
královskou fugu
Johana Sebastiana Bacha?
Amen.

(z jeho básní)

připravil M. Purmenský

Osobní vzpomínka na Fanyna Kršu

Moje první setkání s Fanynem bylo na školní prázdninové brigádě v podniku Rybena Hodonín, kde byl Fanyň zaměstnán. Velmi hbitě se pohyboval po nádvoří, věděli jsme, že je Bojanovčan, ale nás, 16leté holky, o 12 let starší chlápek moc nezajimal. Přesto jsme šly slídit, kde pracuje. Na dveřích jeho kanceláře měl vtipné veršičky např: “Pro každého úřadujem, avšak málo času jen, proto rychle vyříd’ svou věc a pak bryskně padej ven.“ A nebo: “Nevěř ženám, praví Písmo, za ty roky vím už svou, proto ženy nevstupovat, k čertu s každou návštěvou“, atd. Jeho smysl pro humor byl velmi sympatický. Později jsme se setkali jako nadšení ochotníci při zkouškách úžasné divadelní hry „Stromy umírají vstoje“, kde ztvárnil jednu z důležitých rolí. Tam jsem teprve poznala jeho nápaditost, vtípnost i herecké nadání.

Od těch dob se datovaly velmi četné diskuzní, řekla bych až „filosofické“ večery i noci, zvláště s mým pozdějším manželem Josefem. V té době napsal Fanyň báseň Čarovný cimbál, byla otištěna v knížce

Almanach mladých. Fanyň měl spousty nápadů i dostatek materiálu, chtěl pořádat Večery poezie a hudby. To bohužel dost dobře nešlo, všechny texty muselo schválit OKS (Okresní kulturní středisko). Jedině by se musely recitovat básně typu „7. listopad v Moskvě“. Koncem padesátých let byla rovněž z popudu Fanyňa Krše založena první cimbálová muzika u nás a začala obnova Slováckého krúžku. On nejen tvořil programy, hrál také na basu.

Vzpomínám si na Fanyňův nápad využít chrámového prostoru, samozřejmě se souhlasem pana faráře Humpolce, k duchovně zaměřeným pořadům, což bylo naprosto nezvyklé. Nejdříve se před oltářem koncertně zpívala a hrála Rybova Česká mše vánoční, která byla proložena verši katolických básníků.

Další, daleko odvážnější, byla hra „Tisková konference Ježíše Krista“. Naše skupina mladých byla v roli novinářů, seděli jsme na oltářních stupních. Roli Ježíše Krista ztvárnil Jan Esterka (Malina), pozdější kostelník. My jsme mu kladli otázky za určitá fiktivní media a on na ně slovy evangelia odpovídal. Bylo to velmi odvážné, některé farníky to pohoršovalo. My mladí jsme byli toho názoru, že dům Boží je pro všechny formy dialogu s Ním. Později byla provedena hraná Křížová cesta, zpracoval ji Karel Bohůn, a Popelka Nazaretská Václava Renče s hrou na kytaru a zpěvem Jiřího Šindara. To všechno bylo tehdy před 55 lety zpět zcela nezvyklé.

Naše přátelství se prohlubovalo, slavili jsme společně narozeniny, k tomu četné košty ve sklepech a prozpívání noci... Fanyň dovedl nenapodobitelně vyprávět příběhy a historky o zajímavých figurkách z práce i z dědiny, vždy přesným nářečím, s humorem jemu vlastním. Ostatně je zveřejnil i ve své knížce Mizející svět, vydané v r. 2016. Je

to kus historie a jedinečný dokument tohoto druhu z naší dědiny.

Ve vzpomínkách se mně i po mnoha letech vybavuje 21. srpen 1968. Na to osudné ráno, kdy k nám vtrhla sovětská vojska, se nedá zapomenout. I po letech člověku naskočí husí kůže. Hned ten den Fanyň s pomocí mého manžela Josefa sestavili a napsali šest protestních dopisů s podpisy občanů Dolních Bojanovic. Adresovány byly prezidentu republiky Svobodovi, tajemníku ÚV KSČ, předsedovi vlády a dalším. Ještě navečer 21. srpna je vezli na motorce do Hodonína na vlakovou poštu. Když se vraceli, tak se proti nim valily tanky směrem na Hodonín. Odpovědi se jim nedostalo, ale bylo to odvážné gesto, KSČ byla nevyzpytatelná a krutá. Protest proti okupaci vyjádřili oba o rok později, 21. srpna časně ráno. Na výzvu opozice nepoužívat v tento výroční den dopravní prostředek zvolil si Fanyň cestu do práce na kole v černé kravatě. Můj srdnatý manžel šel přímo pěšky, rovněž v černé kravatě. Daleko nedošel, auta Veřejné bezpečnosti pročešávala silnice, takže ho sebrali, odvezli na VB, dostal pokutu, postrašili ho a okamžitě nahlásili řediteli Nafty. To byl ten smutnější náhled do minulosti. Přesto jsme po další léta společně s Fanyňem a dalšími kamarády zažili hodně pěkných chvil.

Poslední mé setkání s Fanyňem bylo u nich doma asi tři neděle před jeho náhlým skolem. Kromě toho, že mu nesloužil zrak a s ním spojená omezená chůze, byl to tentýž Fanyň, rozhodný, energický v řeči, i se svým charakteristickým humorem.

Takového si ho uchovám ve své paměti. Díky Bohu za celoživotní přátelství.

Ludmila Kaňová

Jiří Hebron

narodil se 24. února 1978, vystudoval stavební průmyslovku v Hodoníně. Od roku 2001 pracoval jako voják z povolání, na závěr své služby byl členem Hradní stráže. V roce 2009 se rozhodl změnit svůj život a vstoupil do jezuitského řádu (Tovaryšstvo Ježíšovo). Jáhenské svěcení proběhlo v Praze dne 23. května 2020. Od té doby pobýval v jezuitském domě v Praze a současně pokračoval v přípravě na kněžství při studiu na Karlově univerzitě. Kněžské svěcení proběhne až po uzávěrce této Cesty, a to 2. července 2022 na Velehradě, prmiční mši svatou v Dolních Bojanovicích bude slavit 5. července.

Když jsme neměli možnost se Jirky zeptat, jak se jako čerstvý kněz cítí, rozhodli jsme se alespoň zavzpomínat na jeho začátky, které odhalil v rozhovoru pro Cestu v čísle 02/2020 (celý rozhovor je možné přečíst na webu www.farnostdolnibojanovice.cz).

Jirka nám tehdy zprostředkoval mimo jiné svou osobní zkušenost se zázrakem, který zažil ve svých 21 letech v Medjugorii při pobytu, který původně bral jako možnost užít si zábavu s kamarády u moře. „Bylo to v srpnu, při setkání mladých. Vnímám setkání a užíval jsem si čas s kamarády. Sám jsem byl za celý dosavadní život na mši jen párkrát. A i zde v Medjugorii jsem byl spíše pasivním účastníkem. Třetí den našeho pobytu se konala křížová cesta na Křiževac, kterou jsem společně s kamarády nastoupil. Podotýkám, že

jsem se vůbec nijak aktivně nesnažil, ale najednou mě NĚCO-NĚKDO totálně přepadlo. Probrečel jsem celou křížovou cestu. Slzy byly velmi očistné. Přinesly úlevu, nepoznanou radost a neskutečnou lásku. Navíc jsem si uvědomoval i bolest, kterou jsem během svého života způsobil druhým. Ve světle Boží milosti docházelo k mému uzdravení... S takovým duchovněm jsem do té doby neměl žádnou zkušenost. Byl jsem zmatený a nevěděl,

co se vlastně se mnou stalo. Dokonce jsem přemýšlel, jestli jsme s klukama večer předtím moc nepili (směje se). Nakonec jsem vyhledal kněze, se kterým jsem si promluvil a následně jsem přistoupil i k prvnímu svatému přijímání,“ zpovídá se Jirka v rozhovoru z roku 2020.

Jirka se v rozhovoru také svěřil, že s rozhodnutím stát se knězem dlouhou dobu velmi intenzivně bojoval: „Důvod byl prostý. Když jsem zjistil, jaké závazky a výzvy jsou s touto cestou spojeny, tak jsem si říkal: To se Pánbůh asi splet, na to já nejsem stavěný. Chtěl jsem si „užívat“ duchovních věcí, ale jen pokud mě nic a nikdo nebude zavazovat a omezovat s ohledem na etiku. Jednoduše, když mi něco nebude vyhovovat, tak to odložím a vezmu si něco, co bude odpovídat mým momentálním náladám a názorům. Hlavně nenarazit. Aby se mi náhodou někdo nesmál.“

Rozhodnutí je jedna věc, ale sdělit vše rodině, je věc druhá. Jirka to rozhodně jednoduché neměl. Vnitřní boj nakonec ustál: „Právě chybějící odvaha, jak to citlivě sdělit rodičům, mě nějaký ten rok zdržela. Mnoho, mnoho pro mě udělali a já jsem jim velmi vděčný. Neměl jsem to srdce je ranit.“

Od rozhodnutí do svěcení uběhlo spoustu vody a Jirka všem dokázal, že to myslí vážně. Jak vzpomínají na setkání s Jirkou osoby z jeho okolí, čtete níže:

JIRKA JAKO SPOLUŽÁK

Pokud mám zavzpomínat na Jirku jako na svého spolužáka, tak se přiznám, že těch živých vzpomínek už není mnoho. Je to také už nějaký ten pátek (či několik desítek až stovek pátků), kdy jsme zasedali do školních lavic v jedné třídě.

Ale vybavím si dva malé střípky:

První a pro mě v té době velmi zásadní záležitostí bylo to, že Jirka s námi nechodil do náboženství, patřil tedy do té velmi málo početné skupinky dětí, které nepatřily na tu „správnou“ stranu – alespoň tak jsem to tehdy vnímala já. Jak je vidět, pro Pána to až tak zásadní problémem nebyl a Jirku k sobě přivedl i bez pravidelných

dávek náboženské výuky na základní škole.

A druhá opravdu ještě dětská vzpomínka: Jirkovo přijetí pro mě bylo asi hodně nezvyklé, a tak jsem je při vyslovování jeho jména neúmyslně komolila na Hebroň. Dodnes si pamatuji, jak se na mě obořil a důrazně vyslovoval své příjmení správně. Za to se Jirkovi ještě se zpožděním omlouvám.☺

Hana Martínková

JIRKA KAMARÁD

Jirka je léta letoucí můj velký kamarád. Prožili jsme spolu bouřlivé a divoké mládí. Stal jsem se svědkem toho, když se začal „měnit“. Doby, kdy začal hledat cestu a našel Boha. Stal se mi vzorem. Během několika málo měsíců měl větší víru a znalosti než já. Ironií je, že jsem se nakonec učil já od něho, vysvětloval mi smysl a výklad Písma... a utekl mi, aby se stal knězem. Kamarádi jsme ale zůstali. Vždycky, když se vrací, zve mě na pivo a s oblibou mi říká, že jsem jediný, kdo mu otevřeně nadává.☺ Za sebe musím přiznat, že Jirka je pro mě jeden z důkazů, že Bůh opravdu existuje a že má smysl pro humor.

Jindřich Červenka

JIRKA INSPIRUJE

Období covidu pozname-

nalo každého z nás. U mě mělo dopad na moji fyzickou i zdravotní stránku. Přesto jsem se rozhodla splnit si svůj sen začít běhat a zaběhnout půlmaraton. Postupně jsem na sobě pracovala a dostala se na čtrnáctikilometrovou trasu. Ale stále to nebylo ono a potřebovala jsem dávku motivace, sebezapření, tvrdého a pravidelného tréninku. Každý běžec ví, že bez toho to nejde. A byl to právě Jirka, který je pro mě, a věřím, že i pro ostatní, neskutečnou motivací a impulzem k tomu, že je možné všechno. Nejen že uběhl kus životní cesty a překonal řadu překážek, ale začal běhat a je schopen uběhnout 64 kilometrů. S každým výběhem si připomenu Jirkovy trasy kolem vinic, které s oblibou prezentuje na sociálních sítích. Svůj půlmaraton sice stále uběhnout nemám, ale jsem vytrvalá a mám touhu se zlepšovat. A když se při běhání nemůžu dostat do tempa, vzpomenu si na Jirkova slova: „Stačí strídat pravou a levou nohu a v cíli objevíš nové zdroje energie. Tělo je úžasná mašina a to vy, maminky, znáte velmi dobře.“ Takže se jednou těším, až se s Jirkou mezi vinicemi potkám a poděkuji mu za víru, že překonat lze i to, co se na začátku zdálo nepřekonatelné.

Jaromíra Nováková

P.S. Do uzávěrky této Cesty se Jarušce podařilo půlmaraton uběhnout!

JIRKA - KLUK ODNAPROTI

Jirka pro mě byl vždycky jen kluk odnaproti. Přesto, že věkový rozdíl mezi námi je nepatrný, u dětských her jsme se v uličce potkávali málo. Zaujal mě až jako voják a následně mě doslova šokoval svým rozhodnutím stát se knězem. Do něj bych to neřekla... Chvilku trvalo, než jsem mu uvěřila, že to skutečně myslí vážně. 😊 Definitivně si mě získal, když jsem měla příležitost setkat a mluvit s ním osobně. Jeho životní osobitý přístup, vyrovnanost a postoje si mě získaly. Z mého pohledu je Jirka výjimečná osobnost s nadhledem, otevřená hlava. Vážím si ho a vnímám ho jako vzor vytrvalosti a vyrovnanosti.

Andrea Červenková

JIRKA – FARNÍK A SPOLUBRATR

S Jiřím jsme toho za léta mého působení v Bojanovicích nemálo prožili: duchovní cvičení pro mládež v Beskydech (to bylo už, tuším, v roce 2000), společnou cestu do francouzské komunity Jeunesse-Lumière, pobyty v Roháčích, měl jsem

možnost ho navštívit během jeho noviciátu v Ružomberku na Slovensku... Také jsme spolu absolvovali ne jeden rozhovor. Někdy u piva v Dolní, jindy na faře. Ne vždy jsme se shodli, ne vždy jsme používali stejný slovník (Jiří má v zásobě podstatně více cizích slov), ale vždy to bylo smysluplné a upřímné.

Jirka se nebojí hovořit o svých slabostech a pochybnostech. Někdy to může být posluhačům až nepříjemné. Možná i proto, že tím nastavuje zrcadlo našim vlastním temným stránkám. Na druhou stranu mu to otevřelo – aniž by to vypočítavě plánoval – srdce těch, kteří se někomu jinému těžko svěřují.

Také se stále snaží jít dál. Už dospěl do věku, kdy se lidé rádi spokojují s tím, co znají a umějí. U Jirky stále vnímám touhu nejen po vzdělání, ale i po celkovém osobním růstu.

Přesto se přiznám, že jsem měl někdy pocit, že o hlubokém duchovním životě spíše teoretizuje. Před rokem a půl se Jirka přidal k aktivitě známé jako Exodus 90. Mluvili jsme spolu o tom, co všechno Exodus obnáší (a není toho úplně málo) a já jsem s překvapením zjistil, že většina ze zmíněných aktivit patří do jeho života jaksí samozřejmě

i v běžném „režimu“. Byl jsem dost zahanben, když jsem si v duchu proti tomu postavil své vlastní, často dost chabé, snažení. Pochopil jsem, že to Jiří myslí s modlitbou, askezí a celkově se správným řádem ve svém životě opravdu vážně. Bylo to pro mě oslovující a povzbudivé.

Přeji mu, aby se na své cestě za Pánem nezastavil a aby na ní – jak se říká v jedné modlitbě – vždy našel pomoc u Boha i u svých přátel. Jsem rád, že se mezi ně můžu počítat.

o. Petr

VZKAZ OD RODINY NÁM POSKYTLA JIRKOVA NETEŘ TEREZA:

Jirko, děkuji Ti, že jsi celé naší rodině ukázal, že i cesta proti proudu je cesta.

Terka Hebrónová

připravila A. Červenková

Jirko, přejeme ti hojnost darů Ducha Svatého. Ať se během svých cest vždycky zorientuješ v mapě a daří se ti najít správný směr. Ať se ti daří uchovávat si nejen vnitřní radost, nadšení a otevřenost naslouchat lidem okolo tebe, ale ať neztráíš ani smysl pro humor.

redakční rada Cesty

Manželské společenství

V tomto vydání Cesty si představíme další modlitební společenství. Tentokrát je to manželské společenství.

Naše manželské společenství se schází už od roku 2007. Společenství je tvořeno čtyřmi manželskými páry (+/- stejného věku nebo dnes možná lépe řečeno +/- stejného stáří). Scházíme se bez dětí jedenkrát za měsíc, máme stanovený pevný termín – 1. neděle v měsíci ve 20:30. Samozřejmě, pokud do toho vstoupí nemoc, tak se termín po dohodě posune (třeba v době covidové jsme mívali i on-line spolčo). Místem setkání jsou naše domovy, ty se pravidelně po měsíci střídají – jedem abecedně podle příjmení. Modlitbu pak vede vždy „domácí pár“.

Jsmo tak trochu intelektuální spolčo. Asi nejsme úplně na společné hurá akce a pařby, ale je až neskutečné, že se scházíme téměř vždy všichni. Věrné společenství, to nás myslím vystihuje. A možná je to i tím, že v neděli večer je opravdu doba, kdy nejsou žádné překážky v setkání. Spolčo nám pomáhá připravit se na nový pracovní týden, a protože většinou rozjímáme nad nedělním evangeliem, tak si neděli jaksí přirozeně „dopřejeme“. A najít si čas jednou za měsíc je opravdu zvladatelné i se 14 dětmi.

Když někomu, třeba i nevěřícímu, „představujeme“ naše spolčo, tak říkáme, že jsme se k sobě dostali dost záhadně, ale že je to tak určitě správně, a to z více důvodů: Jsou v něm dvě Jany, mimo jiné ekonomky, dvě Hanky, mimo jiné učitelky. Obě Jany mají 4 děti. Vždy první dvě holky, pak kluka a pak zase holku. A obě Hanky mají 3 děti v pořadí kluk, holka, kluk. Bůh nás prostě musel dát dohromady, protože má smysl pro humor. 😊

Základním pilířem každého společenství je samozřejmě Boží slovo a společná modlitba. Naše modlitba ve společenství vychází z knihy o. Petra Boží slovo na každý den. Používáme metodu sedmi kroků – vstupní modlitba (k Duchu svatému), četba evangelia připadajícího na daný den, tiché rozjímání, pak každý pronese slovo nebo úryvek, který ho zaujal. Následují chvály, díky a prosby zakončené společnou modlitbou Otčenáš. Někdy se k některému místu v Písmu ještě vrátíme v následné diskusi.

Párkrát jsme měli i přímluvnou modlitbu, která je v domácnosti trochu náročnější pro svou potřebu více uklizených místností. 😊 Manželé, v jejichž režii dané spolčo je, mohou program podle svého uvážení rozšířit. Třeba když jsme se modlili za Hančinu tetu, která v té době bojovala s rakovinou. Nikdo ze spolča ji neznal, pochází z Čech, a tak nám Hanka pustila písničku, kterou její tetka sama nazpívala, a která ji do jisté míry charakterizovala. Pořadající manželé mají přednostní právo určit úmysl, za jaký se budeme do příštího setkání modlit. Občas si na to i vzpomeneme. 😊 Myslím, že nám spolčo pomáhá i v evangelizaci lidí kolem nás. Každý s tím máme nějakou zkušenost. Např. pracujete v prostředí, ve kterém jste byli v minulosti označováni různými nelichotivými přívlastky v souvislosti s vírou. Přesto nepřestanete dělat před jídlem kříž, plnit si svou práci poctivě a kolegově vědět, že je na vás spolehnutí. Často se za to, abychom byli dobrými svědky víry, ve spolču přimlouváme. Postupem času nadávky přestanou

a nakonec vezete z Žarošic kolegoví růženec, který si od vás sám vyžádal.

Kromě duchovního pilíře má každé společenství i přirozený resp. společenský rozměr. I když jsme každý jiný (jak víme od sv. Pavla - různost údů v církvi), poji nás právě pouto společenství. Jsme za to moc rádi. Kde jinde bychom poznali tak skvělé lidi. Můžeme společně růst, společně si pomáhat, společně trávit čas. Abychom si vše nemalovali jen růžově, byly samozřejmě i krize, zejména v začátku, než si vše tzn. sedlo. S pomocí Boží a našich modliteb byly ale překonány. Závazný život s druhými není snadný, učí nás pokoře a vytrvalosti stejně, jako třeba v manželství.

Tak jak šel čas, se vždy nějaký manželský pár ujal organizace nějaké bohubilé akce, jako je například letní grilování, večere se svatomartinskou husou a vínem, oslava Silvestra, oslavy kulatin... Tyto společensko-gurmánské akce se většinou tak ujaly, že je pak opakujeme každoročně (kromě těch kulatin©, ty bývají po 5 letech). Takže je vždycky něco, na co se můžeme v rámci spolčá těšit i po té „světské“ stránce.

Společné výlety a dovolené si užívají i naše děti a nutno říct, že to funguje moc dobře. Starší pomáhají mladším, rodiče chystají program. Posledně nás však děti překvapily a nachystaly hru také pro nás. Hra vyžadovala docela velkou přípravu, a to hlavně doma, než jsme vyjeli. Žádné z dětí neprozradilo, co se bude na faře v Cetechovicích dít a byla to fakt sranda. Plánovanou pouť do Říma nám překazil covid, ale my se nedáme a brzy ji určitě podnikneme. Funguje i vzájemná pomoc - praktická (děti po sobě dědí oblečení), přenášení těžkých břemen, radou - kde sehnat jakou součást kroje, jak ji vyžehlit. Jedním z přesahů spolčá je také almužna. Naše společná chráněnka Ghnana z Indie loni dostudovala a my teď hledáme další cíl naší pomoci. Letos jsme podpořili maminku tří dětí, která přišla o manžela, přes platformu Donio.

Tolik k našemu manželskému společenství. Snad vám výše uvedené řádky budou motivací a inspirací ve vašem spolčú. Doufáme, že vám obohatí duchovní i společenský život tak, jako se to podařilo nám. To vám ze srdce přejeme.

MS

Redakční rada

Náš seriál představující jednotlivé členy redakční rady se pomalu blíží do finále. Dnes vám představíme **KAMILU KOŠUTKOVOU**, která je v rámci Cesty velice všestranná. Přípravuje reportáže z akcí, zajišťuje svědectví a příběhy farníků, připravuje rubriky o společenstvích v naší farnosti. Jak se do redakční rady dostala a o čem ráda píše, si můžete přečíst v rozhovoru.

Kamila se vyučila dámskou krejčovou. Později vystudovala na SOŠ obor oděvnictví a oděvní materiály. Je majitelkou obchodu se sportovními potřebami v Břeclavi. S manželem vychovává tři syny. Pro redakční radu pracuje osm let.

Vzpomínáš si, jaký byl tvůj první příspěvek do Cesty?

Vzpomínám si přesně. Asi před deseti lety, po skončení kurzu charizmatické obnovy, mě Alena Tlachová požádala, abych o obnově něco napsala. Byl to můj první příspěvek a myslela jsem, že i poslední. Později jsem občas něco napsala a časem v redakční radě vystřídala Hanku Maděryčovou.

Proč ses nechala přesvědčit? Co tě na této práci lákalo?

Po skončení charizmatické obnovy jsem chtěla být ve farnosti nějak užitečná. Byla jsem nadšená a plná nápadů.

Plná nápadu si pořád. ☺ Co tě překvapilo na práci pro redakční radu?

Překvapila mě časová náročnost.

Myslím, že málokdo si umí představit, kolik času příprava Cesty obnáší. Jak hledáš inspiraci k příspěvkům?

Většinou mě něco napadne, ale občas mě nenapadá vůbec nic...

O čem píšeš nejraději?

Baví mě minulost, jak žili naši předkové. Neměli technické vymoženosti, museli hodně pracovat, přesto byli velmi zbožní. I díky jejich zbožnosti a modlitbám se víra zachovala dodnes.

Užila jsem si například články o Žarošické pouti. Byly čtyři a daly mi docela zabrat. Na závěr jsem vymyslela komiks o tom, co si lidé v průvodu vykládají a na co myslí. Pomáhali mě moji kluci a hodně jsme se u toho nasmáli. Myslím, že i nadsázka a humor do Cesty patří.

Jak vnímáš reakce zvenku na Cestu?

Reakce jsou různé, pozitivní i negativní. Ocenila bych spíš nějaké nápady, inspiraci, zajímavá témata...

Myslíš, že se dá proti kritice nějak obrnit?

Mně to moc nejde.

Máš nějaký zajímavý zážitek v souvislosti s Cestou?

Jednou jsem v Cestě uveřejnila vlastní svědectví. Tématem bylo, jak jsem prožila postní dobu. Mluvila jsem o potřebě a o celkově o tom, co všechno je potřeba do Velikonoc stihnout udělat... Samé stížnosti, žádná radost a už vůbec nic duchovního, jak by se asi k Velikonocům hodilo. A právě k tomuto svědectví jedna paní reagovala:

„...prosim ťa, co tá baba tam psala, že má moc práce a málo sa modlí, šak to tak máme šeci...!“

Jsi i letitou členkou Svatováclavského sboru.

Ano, už od patnácti let. Jsme docela velké „těleso“ různých lidí, ale vzájemně se respektujeme. Líbí se mi, že hudbou a zpěvem přispíváme k Boží chvále. Oceňuji také nasazení naší dirigentky Lucie, pořád má elán a chuť zkoušet s námi něco nového.

Často se angažuješ i v kurzech Alfa a charizmatických obnovách. Jak ses k tomuto dostala?

Poprvé jsem se na Alfu přihlásila sama. Měla jsem za úkol mlčet, což bylo velmi těžké.

To věřím.

Postupně se ale v Hodoníně vytvořil tým a já jsem ráda, že můžu pomáhat. Několikrát jsem vedla skupinku při charizmatické obnově. Je pro mě velkým povzbuzením vnímat, jak ostatní prožívají víru a jak vnímají Boží slovo. Práce s lidmi mě baví.

Máš čas na nějaké koničky?

Mám docela štěstí, že moje práce v obchodě, šití a vůbec oděvnictví, které jsem studovala, jsou i moje koničky. A můžu se tomu věnovat.

Jak jde dohromady šití, obchod a koničky?

Po nástupu do obchodu se sportovním zbožím mně bylo po krejčovském řemesle smutno. Začala jsem navrhovat a šít sportovní oblečení a doplňky, které se docela dobře prodávaly. Prodávám hlavně sportovní textil. Takže znalost oděvních materiálů

a technologií jsou výhodou. Dvakrát za rok se nám v obchodě mění sezóna, kolekce a vůbec skoro celý sortiment. Tak se musím pořád něco nového učit.

V minulosti jsem šila kostýmy pro naše ochotníky nebo kolekci pracovního oblečení na módní přehlídku. Doufám, že se k šití vrátím. Velkým relaxem je pro mě také čtení a poslech dobré hudby.

Co obecně nemáš ráda?

Dříve bych odpověděla, že nemám ráda rajčata, detektivky, červenou barvu a vaření. Dnes odpovím, že nemám ráda a nechci válku.

připravila Andrea Červenková

Jak ji vidí její spolucestovníci:

AT: Jsem ráda za Kamilu, protože je výborná redaktorka – ví, co se ve farnosti děje, má dobré tipy na zajímavé články a rozhovory. A umí mluvit s lidmi. Vždy se těším na to, s čím přijde. A navíc je fakt hodně vtipná.

AČ: I když je Kamila moje kamarádka už veeelmi dlouho, stále mě umí překvapit nápadem či nečekanou hláškou. ☺ Oceňuji její pohotovost a vtip. Má dar udělat i z velice všední až nudné situace dobrou zábavu.

MČ: Na Kamile se mi líbí její optimismus. S Kamilou vždy přijde dobrá nálada a obohatí redakční radu svými postřehy, humorem.

PM: Kamila je velmi statečná, protože je bezděčným „hromosvodem“ naší redakční rady, za což ji velmi oceňuji a přeji sílu... Jinak její břitký humor na našich setkáních je jako koření - tak akorát a v pravý čas!

BB: Na Kamile se mi líbí smysl pro humor, umí vždycky navodit dobrou náladu.

SLOVO PRO DUŠI

Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. Poďte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených... První list Korintským 1,25.26

Poradenství Jordán, a. s.

Ježíš, syn Josefův
Truhlářství s.r.o.,
Nazaret, 259 33

Vážený pane,

děkujeme za důvěru, se kterou jste se obrátil na naši firmu.

Všech dvanáct uchazečů o manažerské pozice ve Vaší nové organizaci prošlo komplexním testováním. Výsledky jejich testů byly vyhodnoceny počítačem a zároveň každý z nich podstoupil osobní pohovor s naším psychologem, který zvažil jejich osobní motivaci a pocit povolání.

Veškeré osobní profily jsou přiloženy k této žádosti a prosíme o jejich pečlivé prostudování. Součástí naší služby je také několik obecných poznámek, jako bývá zvykem např. v auditorské zprávě. Tyto jsou součástí Vámi zakoupené služby a nebudou Vám účtovány.

Naše společnost se domnívá, že všichni uchazeči vykazují nedostatečné vzdělání a motivaci pro Vámi zvolený typ podnikání. Nemají dostatečné pojetí týmové práce. Výrazně doporučujeme, abyste pokračoval v hledání vhodnějších adeptů s manažerskými schopnostmi, kteří se osvědčili na jiných pozicích.

Šimon Petr je emocionálně labilní a snadno podléhá výkyvům nálad.

Ondřej nevykazuje žádné vůdcovské schopnosti.

Bratři Jan a Jakub, synové Zebedeovi, upřednostňují soukromé zájmy nad zájmy společnosti.

Tomáš má tendenci vše zpochybňovat a tím narušuje pracovní morálku kolektivu. Domníváme se, že je naší povinností informovat Vás, že Matouš byl vyloučen z Obchodní komory města Jeruzaléma.

Jakub Alfeův a Tadeáš projevují extremistické tendence a oba vykazují vyšší skóre na maniodepresivní škále.

Pouze jeden z kandidátů vykazuje značný potenciál k růstu. Jedná se o člověka schopného, oblíbeného v kolektivu s dobrým obchodnickým uvažováním. Tento jedinec je vysoce motivovaný, ambiciózní a zodpovědný.

Doporučujeme tedy Jídáše Iškariotského na pozici finančního auditora a zástupce firmy. Ostatní profily nepotřebují více komentářů.

S přáním úspěchu v dalším podnikání Vaše poradenská firma Jordán, a. s.

Bůh nedává velké příležitosti těm, kteří nedovedou využít ty malé. Pavel Kosorin

z knihy *Moderní podobenství*

Spánek léčí, ... a proto v nemocnici

- 5:00 Budiček
- 5:30 Další budiček - nese se čaj.
- 6:00 Další budiček - nese se teploměr.
- 6:30 Další budiček - nese se snídaně.
- 7:00 Další budiček - šup z postele, ať primář vidí, že mám čisté prostěradlo. Že 16 hodin po operaci žlučníku bych klidně ležel na odpadcích, nikoho nezajímá.
- 8:00 Už skoro usínám, tak je potřeba, aby mě zkontroloval doktor, co nastoupil na ranní směnu.
- 8:30 Přemýšlím, jestli má cenu zkusit usnout.
- 9:00 Konečně vizita, pak se dospím.
- 10:00 Budiček holoto, vytírá se podlaha. Přesně ta samá podlaha, co se vytírala včera večer. Možná kdyby se vytírala jen trochu pečlivěji, stačilo by to jednou denně.
- 11:00 „Jéé, vy jste spal? Já se jdu jen zeptat, jestli vám něco nechybí ...“ Odpovídám, že k dokonalosti mi chybí už jen klíč od dveří, ale z nějakého důvodu moji odpověď nikdo nebere vážně.
- 12:00 Oběééé. Super! Nic mě nedokáže vytáhnout z postele tak, jako ten stavební materiál, co dovezla firma honosně se označující za catering. Právě jsem přišel o důležitou část zaživacího traktu a k obědu jsem dostal kaši, kterou kdyby znali naši předchůdci, nepotřeboval by Karlův most rekonstrukci ještě dobrých tisíc let. A bych si pošmáknul, topila se v oleji.
- 13:00 „Jéé, vy jste nejedl?“ Odpovídám laskavě, že jsem ochutnal a bylo to tak vynikající, že si na to nechci zvykat, protože doma by mi to chybělo a určitě bych si způsobil zánět slepáku, abych se mohl zase tak dobře najíst.
- 14:00 První návštěva pro spolubydlicího.
- 14:30 Všichni společně volají babičce, která kvůli stáří nemohla přijet a evidentně už i houby slyší.
- 15:00 Svačina. Á, puding! Zatím určitě nejlepší jídlo dne. Kdyby z něho šla vyndat lžička, určitě bych ho ochutnal. Ale voní hezky.
- 15:30 Další návštěva pro spolubydlicího.
- 16:00 Návštěva pro mě.
- 17:00 Další opozdilci na návštěvě.
- 17:30 „Nese se večere! Výborný kyselý chléb a másličko.“ Už je to jasné, chtějí mě zabít.
- 18:00 Vytírá se podlaha. Je to velice krátká, za to ale hodně hlučná epizoda.
- 18:30 Konečně dorazil objednaný čaj, který měl podle posledních informací z před hodiny dorazit "hned".

- 19:30 Oči mi padají, půjde se spát.
- 20:00 Měření teploty. Přemýšlím, že bych někomu nejráději narval do zádi celou meteo-stanici, ale asi bych nebyl první.
- 20:30 Děda vedle nabyl dojmu, že mám zájem rozebírat s ním scénář Ordinance v růžové zahradě. Jediné, co bych rád rozebral, je děda. Tím, jak jsem se k němu otočil zády, jsem mu asi nechtěně potvrdil můj zájem, tak si s mojí zadní částí vesele povídá dál.
- 21:30 Děda jak mávnutím kouzelného proutku usíná se závěrečnými titulkami. Jde se spát.
- 22:00 Sestra si nás od dveří kontroluje, jestli spíme. Asi si nebyla úplně jistá, tak pro jistotu práskla dveřma. Děda udělal jen „eeee chrrrrr“.
- 22:30 Děda chrápe tak, že z vedlejší budovy odpadáva izolace.
- 23:30 Asi jsem si zvykl na dělostřelectvo, jehož batalion zakempil na druhé posteli, protože i přes vytrvalou ofenzivu pomalu usínám.
- 0:00 Děda rozsvítil. Chce vylít bažanta...
- 1:30 Děda opět rozsvítil a chce vylít bažanta, kde skoro nic není. To už ho sestřičky sjedou, že mě nenechá spát a ať příště zavolá, až ho naplní.
- 2:00 Děda chrápe.
- 3:00 Plomby už mám úplně vydřený, jak skřípu zubama.
- 4:00 Usínám. Zdá se mi o řízku. Utíká přede mnou. Ale než zdolá val z bramborového salátu, je můj. Už se blíží k mé puse, kdežto v tom...
- 5:00 „Vstávejte vy lenoši, přece nám tu neprospíte celý den!“ Kdo se do háje v 5 ráno prosil o veselou sestřičku?

Ten spánek fakt bodl. Úplně cítím, jak se mé břicho přes noc krásně zahojilo. I kdybych si musel na pokoj objednat rikšu, dnes jedu domů. Zachráním tím život jednomu starci, co zrovna čte napínavé slepy v letáku.

Ještě že mě nikdy nečeká pobyt na šestinedělí. To bych asi nedal.

-z internetu-

Řeholní život v České republice Řád bosých bratří blahoslavené Panny Marie z hory Karmel - Bosí Karmelitáni

MILÍ PŘÁTELE,

jak jsem slíbil minule, představíme si reformovanou větev karmelitánů – tzv. bosé karmelitány (zkratka OCD), jejichž vznik je spojen s velkými mystiky Terezii z Avily a Janem od Kříže. V naší zemi je klášter tohoto řádu na Malé Straně neodmyslitelně spojen s Pražským Jezulátkem.

KONTEMPLATIVNÍ ŘÁDY

Kontemplativní neboli rozjímavé řády se věnují primárně **modlitbě a rozjímání**, na rozdíl od řádů činných, které se věnují apoštolátu ve světě. Svoji obživu si zajišťují klášterní produkcí. Členové těchto řádů žijí ve více či méně přísné **klauzūře**, tedy v odloučení od venkovního světa.

Vznik a rozvoj

Řád karmelitánů vznikl kolem roku 1200 ve Svaté zemi na svazích hory Karmel blízko Haify. Shromáždila se zde skupina poustevníků, aby se společně modlili a žili podle evangelia. Velmi brzy tento řád přesídlil do Evropy, kde se bratři začali věnovat také kázání a duchovnímu vedení. Zhruba v polovině 16. století řád karmelitánů výrazně zreformovali dva Španělé - svatá Terezie od Ježíše (1515-1582) v ženské větvi a svatý Jan od Kříže (1542-1591) v mužské větvi s cílem dosáhnout řádového života, který bude mít radikalitu prvotní řehole. „Reformovaným“ mnichům se pak začalo říkat **bosí karmelitáni** a duchovní bohatství těchto dvou svatých reformátorů se stalo součástí odkazu celé církve. První reformovaný konvent

karmelitánů vznikl v Duruelu ve Španělsku roku 1568. Oddělení přísnější observance od původní řehole potvrdil papež Klement VIII. v roce 1593. Od roku 1600 přechodně tvořili bosí karmelitáni dvě samostatné kongregace – španělskou a italskou. Obě se sloučily roku 1875. V jejich čele stojí generální představený.

Příchod bosých karmelitánů do Čech je spjat s postavou Dominika Ruzzoly, jehož přičiněním se reformovaný tereziánský Karmel dostal ze Španělska přes Itálii a Rakousko do Prahy. Bosým karmelitánům byl přidělen kostel Panny Marie Vítězné na Malé Straně, kde byl roku 1624 založen klášter. Roku 1628 darovala tomuto klášteru Polyxena z Lobkovic, dcera španělské hraběnky Marie Manrique de Lara, **sošku dítěte Ježíše - proslavené Pražské Jezulátka**. Až do reformy císaře Josefa II. existoval i později založený klášter v Pacově. Oba byly roku 1784 zrušeny a bosí karmelitáni museli odejít.

V roce 1990 se do Čech vrátili. V počátečním období byla přítomnost řádu zajišťována obětavou činností karmelitánů polské krakovské provincie. Na přání arcibiskupa Miloslava Vlka upevnil

Generální dům postavení řádu v Čechách založením konventu při kostele Panny Marie Vítězné - Kláštera Pražského Jezulátka, jenž byl svěřen ligurské provincii řádu, jež sídlí v severní Itálii. Pod pravomoc této provincie náleží i další klášter bratří ve Slaném.

Organizační struktura

Představeným řádu je generál sídlící v Římě. Provincii řídí provinciál a jednotlivé domy převor.

Charakteristika

Řád se řídí řeholí svatého Alberta Jeruzalémského a vlastními konstitucemi v duchu nauky svaté Terezie a svatého Jana od Kříže. Členové řádu se dělí na kněze a laické bratry, kteří se podílejí na společné práci a na apoštolském poslání řádu.

Činnost v naší zemi

I když karmelitáni kladou na první místo vnitřní modlitbu, věnují se také apoštolátu ve formě kázání, duchovních cvičení či duchovního vedení (zvláště klauzurovaných karmelitánských mnišek). V případě potřeby také učí nebo píší o duchovním životě, případně konají jinou potřebnou činnost. Věnují se poutníkům v kostele

Panny Marie Vítězné a budují konvent ve Slaném.

Řeholní oděv

Tmavohnědý hábit se skládá z tuniky (hlavní kus), koženého opasku, škapuliře a kapuce, jež tvoří zvláštní kus. Při slavnostních příležitostech se navíc užívá bílý plášť, jehož součástí je bílá kapuce (opět jako zvláštní kus). K hábitu se tradičně nosí sandály.

Přijímání nových členů a formace

Každý nový kandidát by měl nejprve poznat řeholní rodinu, ke které se chce připojit, častými návštěvami v souladu s možnostmi komunity. Následuje období

postulátu, které trvá až jeden rok. Noviciát trvá další rok. Období dočasných slibů je nejméně tříleté. Pak může bratr složit slavné sliby. Po nich mohou bratři přijmout jáhenské či kněžské svěcení.

Kláštery u nás

Klášter Pražského Jezulátka, Praha – Malá Strana, www.pragjesu.info

Klášter Nejsvětější Trojice, Slaný, www.klasterslany.cz

Dnešním dílem uzavíráme skupinu kontemplativních řádů.

Zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích.

Petr Martínek

PRO MLÁDEŽ

Bible Youversion Návyky

V 2. díle seriálu jsem psal o **Zásadách organizace času podle Božího slova**. Dnes se přesuneme k dalšímu plánu, který lze v aplikaci Bible Youversion najít. Plán se nazývá „Návyky“ a dle mého úzce souvisí se **Zásadami organizace času podle Božího slova**. Když si dokážeme zorganizovat svůj čas, je taky potřeba se zbavit špatných zlovyků a vybudovat návyky, které nás povedou k Pánu. A s tímto nám chce tento plán pomoci. Jde o šestidenní plán.

Jak už jsem psal, plán nám ukáže náhled, jak se zbavit špatných návyků a jak vybudovat ty zdravé v křes-

ťanské identitě. Existuje nějaké jednoduché řešení? Jak píše autor, ne úplně, ale existuje naděje, které

má Boží slovo na rozdávání. Za mě je důležité si zdravé návyky vytvářet, být pánem svého chování, svého času.

V následujících odstavcích popíšu za mě tři nejzajímavější části z plánu. Určitě ho doporučuji dokončit, už jen pro to, jakou podstatu skrývá.

Zdravá identita

Kdo jsem? Kým jsem? A kým mohu být v Bohu? Zde z podstaty nejde ani o návyk, ale o nastavení identity. Na začátku, před tím, než začnu budovat své zdravé návyky, je třeba říct si, kým jsem? Z praktického hlediska je to jednoduché. Pokud jsem sportovcem, tak proto běhám. Vytvářím nějaký pravidelný návyk, díky kterému se blížím k cíli. Pokud si ujasním, že jsem křesťanem, tak tvořím návyky, kupříkladu modlitebni, abych se díky tomu k ideálu křesťana co nejvíce přiblížil. Návyky nemusí být pro někoho vůbec pěkné slovo. Souvisí s tím hodně práce a disciplíny. Ale jsou velmi důležité.

Pros o pomoc

Prosit o pomoc je důležité! Ne každému to však vyhovuje, což je pochopitelné. Na začátku bych chtěl nabídnout pohled na důležitost být v komunitě věřících. I z vlastní zkušenosti vím, že scházet se za účelem poznání Boha přináší obrovskou radost

a útěchu. Pokud se schválně izolují, většinou je to recept na neútěchu a úzkost.

Zakladatel jezuitského řádu sv. Ignác z Loyoly, který je znám velmi obsáhlým rozlišováním duchů, určil tři způsoby, jak pracuje nepřítel. Jeden z nich Ignác nazval „nepravý mileneč“, kdy nepřítel pracuje ve skrytu. Ignác píše: „Dábel u nás neslaví nikdy větší úspěch, než když pracuje v utajení a v temnotě.“ Zde je potřeba vynést problém na světlo. I o to jde autorovi v dnešním plánu. Mnoho skrytých bojů přijde o sílu, když je vyneseme na světlo, například se svěříme blízkému člověku. Jeden z principů jezuitského myšlení je nic neschovávat v krabici.

Důležité je však si položit otázku – kdo je ten člověk, se kterým se mám scházet? Můžu mluvit o tom, jaké návyky si chci osvojit a jakých zlovyků se zbavit? Když jsme dělali Exodus, mohli jsme se opírat o tzv. kotvu – člověka, se kterým sis každý den pravidelně povídal, jak se ti dařilo. Často to byl hnací motor pro další den. V naší farnosti je, věřím, spousta příležitostí, kde se můžeme scházet a povzbuzovat se. Je ale pouze na nás udělat první krok! Ten bývá bohužel nejtěžší. Kde tedy najdeš

toho, koho můžeš poprosit o pomoc a podporu?

Malá vítězství

Zde už se dostáváme na samotný závěr dnešního zamýšlení. Pastor Craig Groeschel řekl: „Disciplína spolu s důsledností vedou časem k překvapivým výsledkům.“ Vytvořit kvalitní návyky je běh na dlouhou trať. Nelze si je osvojit za den. Jsou to malé každodenní krůčky. Pán sám sebe označuje jako základní kámen – „úhelný kámen“ – tedy jako základ pro každý den. Pokud nepostavíme naše zvyky na něm samotném, tak se celý domeček zboří jako z karet. Autor nás vybízí najít takové malé krůčky, které nás postupně dovedou ke kvalitním návykům. Každý si je musí najít sám. Je dobré si na začátek odpovědět na otázky: Jak dlouho spím? Vstávám dostatečně brzy, abych se pomodlil a byl pak celý den ve spojení s Ježíšem? Kolik času denně věnuji modlitbě? Tělo je chrámem Božím – starám se o něj? Nebo jej zanedbávám? Kde můžu strávit čas kvalitněji?

Na závěr si položte otázku: Kdy tedy začnu?

připravil
Zdeněk Sklenský

Rozhovory s biřmovanci

Máme několik týdnů po biřmování, připravili jsme tři otázky, na které měli za úkol odpovědět tři biřmovanci. Jsou jimi Ondřej Petrjánoš, Eva Bohúnová a Klára Sklenská.

Jak hodnotíš celkovou přípravu – rozhovory ve skupince, otcovy prezentace a promluvy nebo třeba i samotné přímluvy v kostele na páteční mši?

Ondra: Příprava pro mě byla velmi přínosná. Otec s námi během celého roku prošel základy naší víry a postaral se tak o to, abychom si doplnili mezery a věděli, pro co se chystáme přijetím svátosti biřmování rozhodnout. Na rozhovorech ve skupinkách jsem nejvíc ocenil, že nám umožnily podívat se na probírané téma z více úhlů pohledu, protože ne všichni jsme zastávali stejné názory. A přímluvy byly zase přínosné v tom, že jsme se museli zamyslet nad tím, o co vlastně chceme Boha prosit.

Eva: Ze začátku příprav jsme, jako skupinka, moc nekomunikovali. Většinou se nás vedoucí zeptali na náš osobní názor, my obvykle mlčeli, čekali na jejich pohled na dané téma a pak jen přikyvovali. To se ale po pár přípravách změnilo a my si mezi sebou vyměňovali názory, které se

nemusely vždy shodovat. Prezentace v podání otce Petra se mi líbily. Z tématu, které mohlo znít na začátku nudně, dokázal udělat něco zajímavého a nezapomněl k tomu přidat i nějaký ten jeho vtípek. I přes to, že se mi občas na přípravu nechťelo, jsem nakonec nelitovala. A přímluvy v kostele? Když jsem přemýšlela, co řeknu za přímluvu, tak se většinou vztahovala k něčemu, za co jsem se chtěla v danou chvíli modlit. A slyšet celý kostel prosit za danou věc byla síla.

Klára: Příprava byla moc dobře připravená. Líbily se mi přednášky od otce Petra, ale i to, že mezi nás zavítal Radovan Voříšek. Bylo fajn slyšet i názor od někoho jiného. Naše skupinka byla opravdu úžasná. Jsem ráda, že jsem dostala zrovna tuto skupinku. Myslím si, že jsme si všichni moc dobře rozuměli a sedli jsme si. Ze začátku pro mě přímluvy byly hrozné, nechťela jsem jít před lidi a něco odříkat (a to jsem celkem velký extrovert), navíc jsem nevěděla ani za co mám prosit, a tak

jsem si přímluvy hledala na internetu, ale po první nebo druhé přímluvě mi došlo, že je pořád za co prosit, a tak jsem si přímluvy začala tvořit sama. Od té chvíle jsem to začala prožívat svým způsobem jinak.

Poznal/a jsi víc Ducha svatého? Přispělo to k tvému duchovnímu růstu?

Ondra: Přiznám se, že před začátkem přípravy jsem o Duchu svatém nevěděl téměř nic, takže na první otázku mohu odpovědět jednoznačně ano. ☺ A objevením důležitosti Přímluvce jsem se duchovně posunul o velký kus dál. Víím teď o co prosit a celá víra se mi nyní jeví o něco více hmatatelná.

Eva: Určitě ano. Jedno téma zmiňovalo to, jak Duch svatý bývá často opomíjen v modlitbách – což je velká škoda. Od začátku našich příprav k biřmování jsem se proto začala modlit k němu. Prosila jsem (a stále ještě prosím) o jeho dary a ovoce. Nyní mě již netrápí obavy z toho, co si o mé víře budou myslet nevěřící lidé

v mém okolí a nebála bych se před nimi o ní mluvit. Také už nechodím do kostela z jakési povinnosti, ale kvůli sobě – kvůli vlastnímu rozhodnutí. Takže ano, řekla bych, že přípravy i samotná svátost biřmování mi pomohla si uvědomit, že mám stále v blízkosti někoho, na koho se můžu obrátit.

Klára: Upřímně řečeno před biřmůvkou jsem o Duchu svatém moc nepřemýšlela. Ano, věděla jsem, že nějaký Duch svatý je, že spousta lidí má dar jazyků a jiné dary, ale nikdy jsem po tom hlouběji nepátrala natož abych se za nějaké dary modlila. Přišlo mi to vcelku zbytečné. Teď vím, že tomu tak není. Své „bádání“ a poznávání Ducha svatého začalo právě díky přípravám na biřmování. Začala jsem

se za určité dary i modlit a začala jsem v ně i věřit. Myslím si, že díky biřmování se moje víra o dost prohloubila, ale přesto doufám, že tohle není konec a má víra bude mnohem hlubší, bude růst a také doufám, že na ni nikdy nezanevřu a budu i po biřmůvce své kořeny víry zapouštět hlouběji a hlouběji.

Je to taková ohraná otázka, ale jakého patrona sis vybral a proč?

Ondra: Vybral jsem si svatého Petra. Zaujalo mě to, že byl Bohem vyvolený k velkým činům, ale zároveň s ním cloumala lidská slabost. Přesto, že mnohokrát padl, dokázal znovu vstát a konat to, co po něm Bůh žádal.

Eva: Za svou patronku jsem si zvolila Janu z Arku, a to hned z několika důvodů.

Svatá Jana je známá pro svoji statečnost, svými modlitbami dodávala vojákům sílu a odvahu. Také se nechci ničeho bát a stejně jako ona nemít strach z toho, co si o mně myslí ostatní, a stát si za svým.

Klára: Já jsem si vybrala Dona (Jana) Bosca. Vybrala jsem si ho hlavně proto, že se mi líbí, že se všeho vzdal a věnoval se chlapcům, na které asi většina lidí zanevřela. Také mě zaujalo, že ho modlitba činila laskavějším, že když se modlil, tak tím opravdu žil. Byla to prostě opravdová modlitba, která vám něco dá. Nebyla to jen rychlá modlitba před jídlem nebo před písemkou. V tomto bych se mu chtěla podobat, chtěla bych aby mě modlitba činila laskavější, a když už se budu modlit, tak ať je to opravdové ztišení a naslouchání Bohu. I za toto prosím Ducha svatého...

Svými názory nás biřmovanci jistě obohatili. Doufám, že to může být povzbuzení pro budoucí biřmovance. Tímto jim děkujeme a přejeme všem novým biřmovancům hodně štěstí! Děkujeme taky otci Petrovi za skvěle připravené a duchovně obohacující přípravy.

připravil Z. Sklenský

Není jednoduché milovat

Cítíš, že ve tvém manželství to není úplně ono. Chtěla bys je mít lepší. Manžel si to možná ani neuvědomuje anebo si to nechce přiznat. Možná se tváří, jako že je všechno v pořádku. A ty nevíš, co dělat. Občas máš strach, aby se to ještě nezhoršovalo. Vidiš okolo sebe rozhádané a nespokojené páry. A uvědomuješ si, že není zas tak těžké skončit podobně. Těžké je „udělat“, aby to bylo hezké. Jenomže jak na to?

Ať už se cítíš jakkoliv – zklamaně, unaveně, frustrovaně, znechuceně, nejistě, zneužitě, možná i překvapeně, jak moc se za těch pár (či pár desítek) let váš vztah změnil, hledej. Hledej Pravdu. Hledej cestu, jak žít v pravdě, jak vnést do vašeho vztahu světlo. Chtěla bys žít v lásce, radosti, pokoji, trpělivosti, laskavosti, dobrotě, věrnosti, tichosti a sebeovládání, ale nevnímáš to tak. Nevíš, jestli je to realita, nebo ti to jen ten Zlý nalhává? Nebo jsi až příliš náročná? Pros Ducha svatého, aby vstupoval do tvého

manželství. Aby ti ukazoval překážky, které tomu brání.

Menší nebo větší bouře zažíváme v manželství všichni. I když jsme byli na začátku přesvědčeni že, nám se to nikdy nestane. Ale podobně jako Petr zrazujeme. A ne jen třikrát. Neuvědomujeme si že, to ten zlý nám podsouvá nepravdy s cílem zničit naše manželství. Často jsou to velké omyly a velká nepochopení, dobrá snaha z obou stran, ale špatně pochopená. A tak nezbyvá než plně důvěřovat a všechno to naše lopocení odevzdat Pánu. Ne s pocitem, že to vyřeší za nás, ale s odevzdaností a vírou, že nám ukáže cestu, že nám ukáže pravdu, že osvětlí chyby každého z nás a vnese do našeho manželství odpuštění a lásku.

Kdybych dělala manželovi vše, co mu na očích vidím, ale neměla bych lásku, jsem jen jako obyčejná služka. Kdybych dokázala rozumět jeho duši, měla pochopení pro jeho potřeby, kdybych nakrásně znala „řeč Marsu“, ale neměla bych lásku, byla

bych jen obyčejná terapeutka. Kdybych upozadila sebe a dala mu všechno, kdybych nehleděla na své potřeby, ale neměla bych lásku, budu jen obyčejná otrokyně. Kdybych mu dělala pomyslení na cokoli, co si přeje, ale neměla lásku, jsem jakákoliv prodejná žena. Kdybych mu dala děti, ale neměla lásku, jsem jen jako prostředek reprodukce.

Je možné dělat mnoho. Může se zdát, že jsme až dokonalé, jak se rozdáváme, obětujeme, jak pečujeme. Ale bez lásky tohle všechno není nic. Naopak, když mám lásku, dám to všechno a ještě mnohem víc, aniž by to pro mě znamenalo nějakou újmu.

Dobrotivý Bože, dej mi víc lásky.

*Z brožury
KáPéZetka pro manželku,
autorka K. Šťastná*

Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY, DNE 18. 5. 2022

Predmět jednání (Pozn.: některé z projednávaných akcí se již uskutečnily):

- O. Petr podal farní radě ke kontrole farní účetnictví loňského roku.
- Dne 4. června udělil nový brněnský sídelní biskup Pavel Konzbul našim břimovancům svátost břimování.
- Po čtyřech letech se bude v pátek 10. června v naší farnosti konat Noc kostelů. Proběhla informační schůzka, organizace zajištěna.
- V neděli 12. června přijmou naši třetáci k první svatě přijímání.
- Dne 26. června se po třech letech bude také konat farní den. Organizace taktéž zajištěna.
- Dne 2. července se na Velehradě uskuteční kněžské svěcení našeho farníka Jiřího Hebrona.
- Následně 5. července v 10 hodin se v naší farnosti bude konat primiční mše svatá – farní rada projednala s otcem Petrem a p. Václavem Salajkou způsob organizace této akce. Další úkoly budou upřesněny.
- V sobotu 16. července se bude konat pouť naší farnosti na Svatý Hostýn.
- V červenci a srpnu opět proběhnou duchovně – turistické pobyty pro mládež i dospělé v Roháčích; v plánu je i pouť na festival mládeže do Medjugorje.
- Částečně poškozená krytina farního kostela byla opravena. Velký dík patří všem, kteří se na opravě střechy podíleli.
- Rekonstrukce dolního patra fary nadále probíhá; nově zrekonstruována je již kuchyň a koupelna.
- Plánuje se výměna koberců v kostele.
- Bylo odsouhlaseno pořízení nových ornátů do sakristie.
- Farní rada diskutovala potřebu nakoupit nový vysavač a mopy na úklid fary, stejně tak i odfukovač listů pro úklid okolí kostela.
- Je potřeba v létě vyčistit farní hřiště.
- Byl podán návrh na zakoupení vysoušeče rukou na WC v kostele a nahradit tak stávající ručníky, které již nevyhovují.

zapsala: Marcela Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

**Kateřina Tučková: Bílá voda
Nakladatelství Host, 686 stran**

Román Bílá Voda se strhujícím dějem je

inspirován skutečnými událostmi, po nichž autorka řadu let pátrala v archivech a mezi pamětníky.

**John Green: Hvězdy nám nepřály
Euromedia Group, 237 stran**

Zajímavá a citlivá knížka o šestnáctileté Hazel, která trpí rakovinou a sblíží se s Augustem, jemuž se podařilo nemoc překonat. Tito dva mladí lidé se výborně doplňují, a navíc je spojuje originální pohled na život i na nemoc, která je postihla. „Nejvtipnější smutný příběh“ je napsán s mimořádným smyslem pro humor i sarkasmus a díky autorovu vypravěčskému talentu vyznívá velmi působivě.

**David Hecl: Mluví k vám kapitán
Vydal Martin Moravec, 285 stran**

Kyjovský rodák David Hecl je první a zároveň nejmladší český kapitán na největším dopravním letadle světa Airbus A380. V rozhovoru s Martinem Moravcem vás uvede do zákulisí dopravního létání i práce pilota. Dojde zde na turbulence, nouzová přistání, a najdete tu i spoustu veselých i vážnějších historek, které tento kapitán za 30 let v kokpitu zažil.

UKÁZKA Z KNIHY:

V Emirates bylo zvykem, že na každém letu musí zaznít hlášení v arabštině. U Korean Air byla pravidla ještě přísnější a hlášení měli piloti napsané slovo od slova. Začínala korejštinou, následovala angličtina, a pokud jsme oba byli cizinci, přišla na korejskou část do kokpitu stewardka. Nebylo tomu tak vždy, ale mezi piloty se kdysi objevil jeden, který si myslel, že se korejsky naučil. Na hlášení si věřil, jenže při něm špatně přečetl jedno slovo a byla z toho jedna z nejhorších místních nadávek. Několik cestujících napsalo na společnost stížnost a ta pak vydala nařízení, že hlášení v korejštině musí dělat zásadně rodilí Korejci.

Jaká byla vaše nejhorší turbulence?

Na to mám poměrně zajímavou vzpomínku. Bylo to ještě u ČSA na letu z Prahy do Rijeki, kam jsme o prázdninách vezli děti s jejich učiteli na tábor pro alergiky. Podle letového plánu měl let trvat padesát minut, ale já měl pocit, že trval tři hodiny. Házelo to hodně a celou dobu. Bylo typické letní období před bouřkou, všude oblačnost, která se nedala jinak než proletět. Měl jsem o ty děti strach, ale pak jsme přistáli a zjistili, že se jim to hrozně líbilo. Připadaly si jako na matějské pouti.

Vy jste jako pilot nějakou krizovou situací s cestujícím zažil?

Ano - a byl to opravdu moment na hranici života a smrti. Měli jsme letět z Dubaje do Moskvy, už byly nahozené motory, chystali jsme se ke startu a najednou přišly do kokpitu stewardky, že si na palubě všimly miminka, které pořád pláče a vůbec nevyvádá dobře. Rodiče sice tvrdili, že takhle brečí už druhý den a že jim stačí paralen, ale jim se to pořád nezdrželo. S letadlem jsme se vrátili ke stojánce, miminko i s rodiči jsme vyložili, předali záchrance, zavřeli dveře a napodruhé jsme odletěli. Když jsme pak přistáli v Moskvě, přišla za námi vedoucí kabiny, že právě volali z Dubaje a posílají velké poděkování. Dítě bylo hodinu po vyložení na sále a prodělalo operaci akutního slepého střeva. Kdybychom ho na palubě nechali a vzali do vzduchu... Radši o tom ani nechci přemýšlet. Stewardky tehdy odvedly opravdu skvělou práci všichni jsme si na hotelu připili.

připravila M. Červenková

Brněnská diecéze má nového biskupa

V roce 2021, po dosažení 75 let věku, zaslal biskup Vojtěch Cikrle papeži Františkovi svůj abdikáční dopis. Ten jeho rezignaci přijal. A o slavnosti Nanebevstoupení Páně 26. května 2022 jmenoval 14. diecézním biskupem brněnským Pavla Konzbulu, dosavadního pomocného biskupa brněnského, titulárního biskupa litomyšlského a generálního vikáře brněnské diecéze. Vojtěch Cikrle se stal emeritním biskupem a zároveň byl ustanoven apoštolským administrátorem brněnské diecéze na přechodné období, a to do slavnosti diecézních patronů sv. Petra a Pavla 29. června 2022, kdy se v katedrále sv. Petra a Pavla nový biskup kanonicky ujme vedení diecéze. Jako priority svého působení označil biskup Pavel Konzbul péči o rodiny, o dobré vztahy v diecézi a o modlitbu a živé společenství v diecézi.

PAVEL KONZBUL se narodil 17. října 1965 v Brně-Juliánově. Po maturitě

na gymnáziu v Brně na Křenové ulici pokračoval ve studiu na elektrotechnické fakultě VUT Brno - obor elektrotechnologie, kde absolvoval v roce 1989.

V roce 2003 přijal v katedrále sv. Petra a Pavla kněžské svěcení z rukou brněnského diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho. Poté působil jako farní vikář v Boskovicích a Svitávce, v Hustopečích u Brna, Starovičkách a excrurriendo administrátor ve Starovicích. V roce 2013 se stal farářem u katedrály svatých Petra a Pavla v Brně

V sobotu 21. května 2016 papež František jmenoval Pavla Konzbulu pomocným brněnským biskupem a titulárním biskupem litomyšlským. Biskupské svěcení přijal 29. června 2016 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně od svého diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho.

Přejeme mu, aby se mu s Boží pomocí v jeho práci dařilo.

redakční rada

Janka

Janka se velmi těšila na prázdniny. Její dvě mladší sestřičky byly často nemocné a maminka s nimi vloni v létě byla u moře. Když bude mít Janka pěkné vysvědčení, pojedje letos také. Hned druhý den psali ve škole diktát. Janka měla plnou hlavu moře, paní učitelku skoro ani neposlouchala. Když odevzdávala sešit, paní učitelka se zamračila. Byla tam jedna chyba za druhou. Co ta Janka vyvádí? V další hodině počítali, ale to bylo ještě horší. Následující den se Janka chvíli soustředila, ale potom už zase hleděla oknem ven. „Budu ti muset dnes napsat pětku,“ ozvala se přísně paní učitelka. „Na co pořád myslíš?“ Když se dověděla, oč jde, zasmála se a dala Jance speciální úkol. Rozdělí se s ostatními o svoji radost. A tu pětku jí paní učitelka tentokrát nedala. Večer s maminkou pilně procvičovaly psaní slabik a v příštím diktátě dru-

hý den nebyla ani jediná chybička.

O víkend malovala Janka s tatínkem na veliký papír moře, lidi na pláži, lodě na vlnách a rybičky vykukující z vody na odvážené plavce. Tatínek dopsal názvy měst na pobřeží. Novou mapu paní učitelka v pondělí pověsila ve třídě. Také ostatní děti měly přinést obrázky z ces a míst, kde o prázdninách budou a o všem si pak po prázdninách povyprávějí.

Janka pochopila, že o důležité události, které nás čekají a na které se

těšíme, se můžeme podělit s ostatními. A že svým vyprávěním nebo nasloucháním můžeme udělat druhému radost.

Ahoj děcka,

určitě jste se těšili na prázdniny jako Janka, a to i když se jede jinam než k moři. Přejeme vám, ať volný čas dobře využijete.

A protože 5. července je svátek svatých Cyrila a Metoděje, tak je doplňovačka z jejich díla a života.

připravila B. Bílíková

VYPRÁVĚNÍ O CYRILU A METODĚJOVI

V řeckém městě žila v 9. století rodina se 7 dětmi. Mezi nimi byli chlapi Konstantin a Metoděj. Oba se dobře učili. Když vyrostli, Metoděj se stal správcem jedné části země a Konstantin pracoval s a stal se profesorem v , hlavním městě Byzantské říše. Byzantský císař , se kterým chodili oba bratři do školy, vyslal Konstantina a Metoděje na , aby vyhověl žádosti slovanského knížete . Konstantin vymyslel pro Slované písmo a oba bratři se vydali na . Přeložili pro Slované také a sepsali . Nesloužili latinsky, ale staroslověnsky. Tak jim všichni dobře rozuměli a víra v se šířila. Kněží sousední západní říše si na Konstantina a Metoděje stěžovali v u papeže, ale ten slovanskou schválil. Konstantin vstoupil v do kláštera, přijal řeholní jméno Cyril a ve 42 letech zemřel. Metoděj pak dál působil na , a to jako . Po jeho smrti byli sice Cyrilovi a Metodějovi žáci vyhnáni ze země, ale i tak víra v zapustila na kořeny, které se už nikdy nepodařilo vymýt. Náš národ vděčí Cyrilu a Metodějovi za to, že jako jeden z prvních měl svůj překlad , své knihy pro a svůj . Tak jsme se už v 9. století zařadili mezi kulturní národy Evropy.

PRO ZASMÁNÍ

Nápis u jedné restaurace na konci prázdnin: Čím horší vysvědčení, tím větší sleva na panáka pro rodiče.

Otec vzal své děti o prázdninách k vodě. Malý Pepík brzy vylézá z vody. Otec se ptá: „Copak, Pepíku, tobě se už nechce plavat?“ Pepíček odpovídá: „Ale jo, plavat se mi chce, ale už nemám žízeň.“

Mladík se vrací z pouti celý potrháný. Matka na něho udeří: „Vy jste se stavili v hospodě a poprali jste se!“ „Ale ne, mami,“ odpovídá syn. „Naše procesí vyprošovalo vláhu pro příští úrodu, no a potkali jsme druhé procesí, které bylo zase ve žních prosit o sucho!“

Muž ve zpovědnici přiznal, že si občas vypije. „A jak často?“ ptá se kněz. „Kdybych měl říci pravdu, tak to bych musel lhát,“ odpoví muž.

Zemře nadšený hráč počítačových her a dostane se do pekla. Po týdně Satan volá Bohu. Co za blázna si mi to sem poslal? Zničil mi všechny kotle, poškrtil všechny čerty a už tři dny bezhlavě běhá po všech chodbách pekla a řve. „Kde je přechod do druhého levalu?“ (na vyšší úroveň hry)

Zpovídá se šestiletý klučina: „Požádal jsem manželku bližního svého.“ „Cože?“ „No, roztrhl jsem si kalhoty a bál jsem se, že dostanu, tak jsem požádal manželku našeho souseda, aby mi to zašila.“

Přiletí kosmonaut k nebeské bráně. Mává na svatého Petra a volá: „No to je úžasné, to je nádherné, to je fantastické! Vůbec jsem netušil, kam až nás naše expedice zavede!“ Svatý Petr se pousměje, rozpačitě pokrčí rameny a povídá: „To víte, havárie při startu...“

Vědec povídá Bohu: „Bože, už nejsi potřebný. Věda postoupila tak daleko, že už i my vědci umíme udělat člověka z hlíny.“ „Tak to předved,“ povídá Bůh. Vědec začne nabírat ze země hlínu a Bůh na to: „Počkej, počkej, ber ze svojí hlíny!“

Pan farář byl na návštěvě ve velice zbožné rodině. Při odchodu se loučí se všemi a podává ruku i nejmladšímu synovi. Ten však mlčí. Rodiče syna povzbuzují: „Tak co se říká?“ „Pán Bůh zaplať, že odcházíte.“

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.
Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu a krácení článků

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 1 000 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice